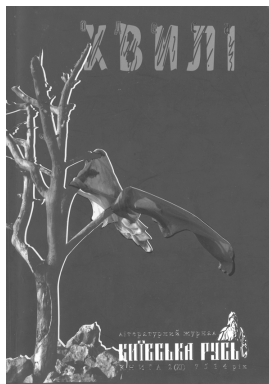

Михайлівна спробувала у спогадах оживити картинку єдиного з незабутньою людиною часопростору, побувати в її незримій присутності: “У 1905—1906 рр. на вулиці Маріїнсько-Благовіщенській, 97 зимувала тьотя Леся. Буваючи в Косачів, я часто сиділа на канапі (у тьотиній кімнаті), обшитій кольоровими плахтами, сиділа тихо, щоб не заважати тьоті Лесі думати, а вона ходила поволі по кімнаті взад і вперед, часом підходила до вікна і замислювалася. Ходила вона трохи накульгуючи на ліву ногу, бо в неї був туберкульоз кістки лівої ноги. Росту була середнього, але здавалася вищою завдяки довгим сукням. На лівій руці завжди носила чорну рукавичку, щоб приховати шрам (її видалили одну з кісточок на руці). Обличчя у тьоті Лесі було жовтувато-засмагле, замислене, очі розумні, глибокі, трохи журливі, коли вона розмовляла з дітьми, — то лагідно усміхнені. А часом, сівши біля мене на канапі, розказувала щось цікаве. Тьотя Леся прищеплювала мені любов до музики, настоювала на тому, аби мене вчили грати на фортепіано”⁹.

П’ятирічний Михалко Кривинюк (син молодшої сестри Лесі Українки Ольги та Михайла Васильовича Кривинюка) на груповому знімку найменший. Та як гордо піднесено голову і який зосереджений погляд... Це та дитина, яку немовлям тьоті Лесі довелося певний час доглядати (“ми з ним “друзі дитинства” як він ще був “тюсіня ненесенька” і “вутьятко легеньке”); поетеса вишила тоді шестимісячному хлопчику сорочечку, яка дивом уціліла й нині експонується в музеї письменниці в Києві. Про особливу ауру дитинства Михалка, про той прихований, але відчутний діалог цього правдивого українця з рідними на всіх життєвих дорогах — уже в іншому етюді про дитячий портрет з архіву Косачів.

⁹ Косач Є. З сімейних спогадів // *Леся Українка*: Публікації. Статті. Дослідження. — К., 1984. — С. 257.

Наші презентації

Київська Русь. — 2007. — Кн. 2 (XI): Хвилі

Ця перша “регіональна” “КРУ” присвячена Одесі. Відкриває номер Д.Стус (“Хвилі часу і волі”) та його інтерв’ю з Василем Кременем “Україна може приростати лише освітою...” У “P.S.” або кілька прикрих слів pro” головний редактор сповіщає, що редакція “КРУ” видає лише 1-й том із підготованого тритомника наукового видання творів В.Стуса для бібліотек України через незабезпечення його, крім першого тому, коштами державою і Держкомтелерадіо. Отже, Василь Стус не потрапить до бібліотек...

Проза: “Танжер” Івана Козленка (відгук Оксани Плаксії “Специфіка топосів”) — другий після “Майстра корабля” Ю.Яновського роман про Одесу; Ганна Костенко — оповідання “Не дивись так” і “Присвята загиблим”; Василь Грозівий (“Заборонена зона”).
Поезія: добірка зі зб. “Трансністрія” (з післясловом Я.Голобородька)

та розмова з Вас.Махном “BITCH/BEACH GENERATION” (Київ — Нью-Йорк).

Американський мистецтвознавець Наталя Есворсі презентує картини-“езотеричні трактати” (стиль семантичний реалізм) представника “Паризької школи українського живопису”, дійсного члена Російсько-Італійської академії Ferrony, Nouvelle Akademi Libre, Paris Костянтина Скопцова з його ж ремарками до представленого тут циклу “Книги Просперо”.

У розділі “Матриця” — “Феодосій Печерський: життя чи диво?” Олени Вдовині. У “Переобліку” — про аудіокнижки компанії “А.Е.Л.” пише Марина Корнієнко. Уміщено відгуки на “Богемну рапсодію” Олеса Ульяненка (К.Лебедева), “Квіти цміну” Мар’яни Савки (Т.Рязанцева), “Червоне солодке сонце” Галини Логінової (Г.Улюра).

В.Л.